

New York Times-bestsellerauteur

JENNIFER DONNELLY

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE
AAN DE WAND,
WIE IS DE GEVAARLIJKSTE
VAN HET LAND?

PROLOOG

Er was eens, altijd en voor eeuwig, een meisje dat het Duisterwold in reed.

Haar lippen waren rood als rijpe kersen, haar huid was zacht als pas gevallen sneeuw, haar haar was donker als de nacht.

De hoge dennen fluisterden en zuchtten toen ze er, met de jachtmeester van de koningin aan haar zijde, onderdoor reed. Hoog tussen de takken knipperden kraaien met hun glanzende zwarte ogen.

De hemel kleurde lichter en de jager wees naar een vijver iets verderop. Hij zei tegen het meisje dat ze moesten afstijgen zodat ze de paarden konden laten drinken. Ze deed wat hij vroeg en liep naast hem voort. In gedachten verzonken als ze was, hoorde ze niet het zachte, schrapende geluid van de dolk die uit de schede werd getrokken. Evenmin zag ze dat de jager zijn gezicht ophief naar de dageraad, en ook de gekwelde blik in zijn ogen ontging haar.

Een geschrokken kreet ontsnapte aan de keel van het meisje toen de jager haar naar zich toe trok, met een hand zo breed dat hij haar smalle rug bijna geheel omvatte. Met grote, vragende ogen zocht ze zijn blik. Bang was ze niet; nog niet. Ze voelde bijna niets toen hij het mes tussen haar ribben liet glijden, alleen een zachte, nauwelijks merkbare duw en toen een zich snel verspreidende warmte, alsof ze thee op haar jurk had gemorst.

Maar toen kwam de pijn, grauwend en met rode klauwen.

Het meisje wierp haar hoofd in haar nek en gilte het uit. Een hertenbok vluchtte geschrokken weg uit de bosjes. De kraaien

vlogen met woest klapperende vleugels op uit de bomen.

De jager was vaardig. Hij was snel. Hij had talloze herten gevild. Een paar vakkundige halen met een mes zo scherp dat het het blauw uit de hemel had kunnen kerven en de tere ribben waren doorkliefd, de spieren en aderen doorgesneden.

Het hoofd van het meisje hing slap naar achteren. Haar benen begaven het. Teder liet de jager haar op de grond zakken. Hij knielde naast haar neer.

‘Vergeef me, lieve prinses. Vergeef me,’ smeekte hij. ‘Deze vileine daad heb ik nooit willen plegen, maar de koningin beval het mij.’

‘Waarom?’ kreet het meisje met haar laatste adem.

Maar de jager had tranen in zijn ogen en kon geen woord uitbrengen. Hij maakte zijn wrede taak af en stond op. Op dat moment kreeg het meisje het antwoord waar ze om had gevraagd. Want het laatste wat ze zag was haar kleine, volmaakte hart in de bevende handen van de jager.

In het woud doen de vogels er het zwijgen toe. Alle dieren houden zich stil. Een sombere duisternis talmt nog onder de bomen. En op de koude grond ligt een stervend meisje met een lelijk, rood gat waar eens haar hart zich bevond.

‘Hang op, die jager!’ schreeuw je. ‘Zet die boze koningin op de brandstapel!’ En wie zou je tegenspreken?

Maar je hebt de echte schurk over het hoofd gezien.

Het is zo gebeurd. Hij is onopvallend en sluw en hij bespringt je als je alleen bent. Hij houdt zich op in de schaduwen en fluistert je zijn gif in. Zijn woorden drup-drup-druppen de kleine, geheime kamertjes van je hart binnen.

Je denkt dat je zijn geschiedenis kent, maar alles wat je weet is je ook maar verteld.

‘Wie ben je? Hoe weet je dat allemaal?’ vraag je.

Allebei redelijke vragen.

Ik ben de jager. Inmiddels dood, maar dat doet er niet toe. De doden spreken. Met tongen die zwart zijn geworden door de tijd en door spijt. Als je goed luistert, kun je ons horen.

Je zult zeggen dat ik je sterke verhalen vertel. Sprookjes. Dat het allemaal fantasie is. Maar er houdt zich in het Duisterwold meer schuil dan je je kunt voorstellen, en alleen een dwaas zou zeggen dat dat alleen maar fantasie is.

Blijf op het pad, zeggen de oude wijven. Blijf weg uit het bos.

Maar op een dag zul je diep dat donkere bos in moeten lopen en datgene wat daar wacht onder ogen moeten komen.

Want als je dat niet doet, weet het jou heus wel te vinden.

Een dag eerder...

‘Hallali!’ riep de koningin, terwijl ze haar felle ros de sporen gaf.

De jachthonden hadden hun prooi opgejaagd. Een grijze wolf schoot tevoorschijn uit een zwartedoornbosje en vluchtte dieper het bos in. De meute vloog er blaffend om bloed achteraan.

De dapperste leden van het jachtgezelschap reden, in volle galop om haar bij te kunnen houden, achter de koningin aan, maar de prinses, die een vlugge, behendige telganger bereed, schoot haar brutaal voorbij. Met halsbrekende snelheid joeg ze achter de wolf aan; ze zigzagde tussen de bomen door en haar rokken bolden achter haar op. Ze sprong over een stenen muurtje, over een beekje, over een dichte struik zo hoog dat je met geen mogelijkheid kon zien wat erachter lag. Haar hoed viel van haar hoofd; haar zwarte haar ontvouwde zich als een flard nachtelijk duister.

De koningin kon haar niet bijhouden. Hetzelfde gold voor de prinsen, Haakon en Rodrigo. Ik zag hen door het woud flitsen, de koningin in het wit, haar edelen in rijke tinten roodbruin, mosgroen en oker. Ik zag een baron die zich diep over de hals van zijn paard had gebogen, met zijn handen hoog in de manen. Hij wist de afstand tussen zichzelf en de koningin te verkleinen, maar op het moment dat hij haar wilde passeren, struikelde zijn rijdier. De baron verloor zijn evenwicht. Er klonk een kreet, gevolgd door een misselijkmakend gekraak toen hij tegen de grond sloeg.

‘Laat hem liggen, jager!’ riep de koningin. ‘Laat iedereen die valt liggen!’

De man lag slap met gesloten ogen en een bebloed hoofd onder een boom. Ik denderde langs hem heen; de rest van de ruiters ook. Alleen de prinses keek even om.

We volgden het spoor van de honden, lieten ons leiden door hun geblaf, zigzagden door het bos om hun telkens wijzigende koers te volgen. Ik verloor de koningin uit het oog toen ze door een mistbank reed, maar zag haar een paar tellen later weer, bij de meute. En bij de prinses.

De honden hadden de wolf omsingeld. Het was een enorm, ontzaglijk exemplaar. Hij had al twee honden weten te doden. Hun gebroken lijven lagen vlakbij.

En hij? O, zeker. Hij was er ook.

Hij was altijd in de buurt. Toekijkend. Afwachtend.

Ik hoorde hem in het zachte gegrom van de wolf. Ik voelde hem in het nerveuze getrappel van de paarden. Ik zag dat hij diep in de ogen van de prinses boven kwam drijven, als een lijk dat in een rivier aan de oppervlakte komt.

En toen, zonder enige waarschuwing, viel de wolf grauwend uit naar de paarden. De telganger hinnikte en steigerde, maar de prinses bleef in het zadel. Het ros sperde zijn neusvleugels open en legde zijn oren in zijn nek, maar hij bleef op zijn plek terwijl de koningin uit het zadel sprong.

Ze liep in een kringetje om de mêlee heen, schreeuwde tegen de honden, spoorde ze aan om aan te vallen. Blaffend en schuimbekkend gehoorzaamden ze; ze haptten naar de achterhand van hun prooi. De wolf viel woest naar ze uit, maar het was een tegen vele. De honden beseften dat en werden brutaler, maar eentje, een klein, tener dier, hield zich afzijdig.

De koningin zag het en haar blik werd duister. 'Vecht, laf beest!' schreeuwde ze.

De hond stak zijn staart tussen zijn poten en deinsde terug. Woedend griste de koningin een zweep uit de hand van een stal-knecht en maakte aanstalten om op de hond af te lopen.

‘Hoogheid! De wolf ontsnapt!’

Het was prins Haakon. Hij had de meute nog maar net bereikt. De koningin smeed haar zweep op de grond en rende naar haar paard, maar tegen de tijd dat ze weer in het zadel was gesprongen, was de meute – samen met de prinses – alweer verdwenen. De wilde achtervolging werd voortgezet.

Gedurende een lange en verraderlijke mijl achtervolgde de prinses de wolf, tot ze plotseling op een ravijn stuitte. Ze hield haar paard in en wist ruim voor de rand te stoppen, maar de wolf rende er recht op af. Toen hij de steile afgrond zag, probeerde hij op zijn schreden terug te keren, maar de honden sloten hem vanaf de linkerkant in. Een woeste muur van zwartedoorn, zeker tien voet hoog, liep van het bos naar de rand van het ravijn en sloot de rechterkant af. In paniek liep het dier heen en weer. Hij spande zijn spieren om over de kloof heen te springen, maar zag toen in dat het hopeloos was. Met zijn schouders hoog opgetrokken en zijn kop dicht bij de grond draaide hij zich om en maakte zich klaar voor zijn laatste gevecht.

De prinses was voorzichtig genaderd. Nu kon ze de witte plek bij de keel van het dier onderscheiden, en de rafelige rand van zijn ene oor. De wolf keek naar haar op en ze zag de angst in die zilvergrijze ogen. In een mum van tijd was ze uit het zadel. Met grote passen begaf ze zich tussen de uitzinnige honden en begon ze weg te drijven, schreeuwend, stampend met haar voeten, tot ze een opening voor de wolf had gecreëerd.

‘Schiet op! Maak dat je wegkomt!’ schreeuwde ze het dier toe.

De wolf ontdekte een kleine opening onder in de wal van zwartedoorn. De doorns waren krom en gemeen; ze lieten diepe krassen na in de snuit van het wanhopige dier en rukten aan zijn oren, maar hij wist zich onder de dichte ranken door te wurmen en verdween. De honden renden erachteraan, maar hun snuiten waren gevoelig en hun huid dun; ze konden er niet doorheen.

De prinses dacht dat ze alleen was, ze dacht dat niemand het

had gezien, maar ik zag alles. Ik had haar ingehaald, maar was uit het zicht gebleven. Ik joeg op allerlei prooi voor de koningin, niet alleen op wolven.

Ik zag dat de prinses met haar hoofd tegen de bezwete hals van haar paard leunde. Ik zag de enorme vermoeidheid die zich als een lijkwade om haar schouders wikkelde. Ik zag dat ze haar hand tegen haar borst drukte, alsof ze een felle pijn onder haar ribben probeerde te verzachten.

Wat had ze een hoge prijs betaald voor dit toneelstukje. Wat zouden we er allen een hoge prijs voor betalen.

In de verte klonken hoefslagen. Kreten galmden door de lucht. Tegen de tijd dat de koningin ons bereikte, samen met Haakon en enkele andere ruiters, had de prinses haar rug alweer gerecht en haar vermoeidheid diep weggestopt.

‘Ik ben bang dat de pret voorbij is, stiefmoeder,’ zei ze met geveinsde spijt en een knikje in de richting van het ravijn. ‘De wolf heeft voor een snelle dood gekozen.’

De koningin reed naar de rand en keek er met gefronste wenkbrauwen overheen. ‘Wat jammer,’ zei ze, ‘dat we van onze prooi zijn beroofd.’

Haar blik dwaalde af – eerst naar de jachthonden, vervolgens naar de zwartedoorn – en werd scherp. De prinses zag niet wat de aandacht van de koningin had getrokken, want ze klom net weer in het zadel, maar ik wel. Aan de doorns was een plukje haar blijven hangen. Grijs haar. Van een wolvenvacht.

De frons op het voorhoofd van de koningin werd dieper. ‘Blaas de jacht af, jachtmeester, we gaan naar huis!’ beval ze.

Ik blies op mijn trompet en de honden gingen ervandoor, met hun neus laag bij de grond. Het kleine, bange teefje, nog altijd met de staart tussen de poten, scharrelde aan de rand van de meute mee. De ruiters reden er kletsend en lachend achteraan.

Op de open plek stierven de hoefslagen weg en er klonk een droog geritsel, als de fluistering van zijden rokken. Ik keek op en

zag een blauwzwarte, schrandere kraai die zich liet vallen van de hoge tak waarop hij had gezeten.

Hij kraste schrill en vloog weg, het Duisterwold in.

Ik kan zijn gekras nog steeds horen; een echo die de eeuwen heeft overleefd.

Het klonk als een waarschuwing.

Het klonk als een doodsklok.

Maar bovenal klonk het als gelach.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Poisoned*

Verschenen bij Scholastic Press, een imprint van Scholastic Inc.

© 2020 Jennifer Donnelly

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: John Dismukes

Omslagontwerp: Maeve Norton/Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5372 3 (e-book 978 90 261 5373 0)

NUR 284, 285